

LBRIS

We know
books

**SARAH J.
MAAS**

CASA CERULUI
și a AERULUI

**ORASUL
SEMILUNII**

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOICILĂ

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Pentru o seară de marți la Baletul din Orașul Semilunii, opera era neobișnuit de aglomerată. Grupurile numeroase din hol, care beau și pălăvrăgeau, socializau, îi umpleau lui Bryce Quinlan inima cu un soi de bucurie și mândrie tacite.

Există un singur motiv pentru îmbulzeala din acea seară. Datorită auzului ei de Fee, putea să jure că auzise sute de voci în jurul ei șoptind *Juniper Andromeda*. Vedeta reprezentației din acea seară.

În ciuda mulțimii numeroase însă, atmosfera avea un aer de serenitate și pioșenie. De parcă s-ar fi aflat într-un templu.

Bryce avea senzația stranie că statuile antice ale zeilor, care flancau holul, o urmăreau. Sau poate că era vorba doar despre privirile cuplului de metamorfi în vârstă, îmbrăcați bine, care se aflau în preajma unei statui ce o înfățișa pe Cthona, zeița pământului, așteptând, goală, îmbrățișarea iubitului ei, Solas. Metamorfii – un soi de feline mari după miros, și încă unele bogate, dacă era să se ia după ceasuri și bijuterii – se holbau la ea fără rușine.

Bryce le oferi un zâmbet sec, strângând din buze.

Episoade de felul aceluia, în diferite variante, se tot repetaseră aproape în fiecare zi de la atacul din primăvara trecută.

Primele rânduri o copleșiseră, o speriaseră – lumea venea la ea, cu lacrimi de recunoștință în ochi. Acum se holba doar.

Bryce nu îi învinovăța pe aceia care trebuiau *neapărat* să vorbească cu ea. Orașul fusese vindecat – de ea – dar locuitorii lui...

Mulți erau deja morți atunci când prima-lumină se revărsase în Lunathion. Hunt avusese noroc, pentru că în acele clipe își dădea ultima suflare și prima-lumină îl salvase. Alți cinci mii de oameni nu avuseseră același noroc.

Familiile lor nu fuseseră la fel de norocoase.

Atât de multe bărci alunecaseră pe apele râului Istros spre ținutul acoperit de ceață al Cantonului Oaselor, încât i se părușeră stoluri de lebede negre. Hunt o ridicase la cer, ca să le vadă. Faleza fusese neîncăpătoare pentru toate acele persoane, ale căror plânsete îndurerate se ridicaseră până la norii printre care plutiseră ea și Hunt.

Hunt o strânsese atunci tare în brațe și zburaseră împreună acasă.

– Face-ți o poză! le strigă Ember Quinlan metamorfilor.

Stătea lângă un bust de marmură al lui Ogenas ridicându-se din valuri. Zeița oceanului își ținea brațele întinse, cu sânii ei plini ușor sălțați.

– Doar zece bani de aur. Cincisprezece dacă vreți să apăreți și voi în ea.

– Ce dracu, mamă! mormăi Bryce.

Ember se ridică, cu mâinile în șolduri, arătând superb în rochia ei gri de mătase, acoperită de șalul din cașmir.

– Te rog.

Ember își deschise gura, de parcă ar fi fost gata să le mai zică ceva metamorfilor care acum se grăbeau spre scara de est, dar soțul ei o întrerupse:

– Sunt de partea lui Bryce, zise Randall, chipeș în costumul lui bleumarin.

Ember se întoarse cu ochii ei negri plini de revoltă spre tatăl vitreg al lui Bryce – singurul ei tată, așa cum îl considera

Bryce – însă Randall arătă degajat spre o friză masivă, care se afla în spatele lor.

– Țsta seamănă cu Athalar.

Bryce ridică din sprânceană, recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, și se răsuci spre locul în care arătase Randall. În bucata de marmură era sculptat un bărbat Fee, aplecat deasupra unei nicovale, cu un ciocan ridicat spre cer într-o mână. Fulgerele coborau din ceruri, încărcând cu energie ciocanul, și se scurgeau spre obiectul pe care acesta stătea gata să-l lovească: o sabie.

Eticheta indica doar: *Sculptor necunoscut. Palmira, circa 125 E.V.*

Bryce își scoase telefonul și făcu o poză, apoi își deschise mesajele către *Hunt Athalar Este Mai Bun la Sunball Decât Mine*.

Asta nu putea să nege. Cu o săptămână în urmă, într-o după-amiază însorită, merseseră pe un teren de sunball din cartier ca să joace și Hunt măturase pe jos cu ea, fără milă. Își schimbase numele cu care era trecut în telefonul ei pe drumul spre casă.

Din câteva glisări, poza își porni călătoria prin eter, alături de mesajul: *O rudă pierdută de-ale tale?*

Bryce își strecură telefonul înapoi în poșetă, conștientă că mama ei o urmărea.

– Ce? mormăi Bryce.

Ember arătă doar spre friză.

– Pe cine redă?

Bryce verifică cele câteva cuvinte scrise în colțul din dreapta, jos.

– Zice doar: *Făurirea sabiei*.

Mama ei își aruncă privirea asupra gravurii pe jumătate șterse.

– În ce limbă?

Bryce încercă să-și păstreze o postură relaxată.

– În limba veche a Feelor.

– Ah!

Ember strânse din buze și Randall avu înțelepciunea să se amestece în mulțime, îndreptându-se spre o statuie impozantă a Lunii, care își ațintea arcul spre ceruri, cu doi câini de vânătoare la picioare și un cerb care își freca botul de șoldul ei.

– Încă ești fluentă?

– Da, îi răspunse Bryce, apoi adăugă: Mi-a fost de ajutor.

– Îmi închipui.

Ember își dădu după ureche o șuviță din părul ei negru.

Bryce trecu la următoarea friză, care atârna din tavanul înalt, prinsă cu fire aproape invizibile.

– Aceasta ilustrează Primele Războaie, zise Bryce, cercetând cuvintele sculptate în ansamblul de marmură întins pe trei metri. Este despre..., continuă, încercând să-și ia o expresie neutră.

– Despre ce?

Ember se apropie de ansamblul care înfățișa o armată de demoni înaripați, care se avântau din ceruri spre o armată de pedestrași, strânsă pe câmpia de jos.

– Arată armatele din Hel, gata să cucerească Midgardul în timpul Primelor Războaie, încheie Bryce, încercând să își păstreze un ton monoton.

Se strădui să blocheze în minte străfulgerările în care i se arătau copite și colți și aripi de piele – bubuitul unei mitraliere reverberându-i până în oase, râurile de sânge de pe străzi, țipetele, țipete și...

– Ai crede că aceasta ar trebui să fie o piesă populară zilele astea, se auzi comentariul lui Randall, care se întorsese lângă ele ca să cerceteze friza.

Bryce nu îi răspunse. Nu îi făcea o prea mare plăcere să discute despre evenimentele din primăvara trecută cu părinții ei. Mai ales nu în mijlocul unui hol de la operă plin ochi.

Randall își înclină capul spre inscripție.

– Asta ce spune?

Foarte conștientă că mama ei îi urmărea fiecare mișcare, Bryce își păstră atitudinea degajată în timp ce privirea îi aluneca peste cuvintele scrise în limba veche a Feelor.

Nu încerca să ascundă lucrurile prin care trecuse. *Discutate* despre acestea cu mama și cu tatăl ei de câteva ori. Dar de fiecare dată discuțiile se încheiaseră cu Ember fie plângând, fie boscorodind Vanirii care lăsaseră să moară atâția oameni nevinovați, și ea trebuise să facă față și emoțiilor mamei ei, pe lângă toate ale ei.

Era mai simplu, își dăduse Bryce seama, să nu mai deschidă subiectul. Să discute mai bine cu Hunt până la epuizare, sau să-și canalizeze emoțiile în orele de dans pe care le avea de două ori pe săptămână cu Madame Kyrah. Erau niște pași mici, care să o ajute să se pregătească pentru adevărata terapie, cu un specialist, pe care i-o tot sugera Juniper, însă o ajutaseră foarte mult.

Bryce le traduse încetișor textul:

– Acesta este un exponat dintr-o colecție mai mare, care cel mai probabil ar fi înconjurat toată fațada clădirii, fiecare fragment spunând o parte a poveștii. Acesta zice așa: *Astfel, cei șapte Prinți din Hel au privit cu invidie spre Midgard și și-au trimis hoardele infame asupra armatelor noastre unite.*

– Din câte se vede, nu s-a schimbat nimic în cincisprezece mii de ani, comentă Ember, cu ochii întunecați de umbre.

Bryce rămase cu gura închisă. Nu îi povestise niciodată mamei ei despre Prințul Aidas, despre faptul că o ajutase de două ori deja și că nici nu păruse a ști nimic despre planurile diabolice ale fraților lui. Dacă Ember ar fi știut că intrase în căldășie cu cel de-al cincilea Prinț din Hel, Bryce avea să fie nevoită să redefiniească expresia *ieșită din minți*.

– N-ai putea să îți găsești un loc de muncă *aici*? zise Ember. Își flutură mâna bronzată spre intrarea maiestruoasă a BOS¹, spre piesele de artă din hol, care se schimbau în mod constant, și spre celelalte etaje. Ai pregătirea necesară. Aici ar fi fost perfect.

¹ Baletul din Orașul Semilunii

- Nu aveau posturi libere.

Adevărat. În plus, nu voia să se folosească de statutul ei de prințesă ca să obțină unul. Voia să lucreze pe propriul merit într-un loc cum era departamentul de artă de la BOS.

Postul de la Arhivele Feelor... Ei bine, și pe acela îl primise cu siguranță pentru că cei de acolo o vedeau ca pe o Prințesă Fee. Cumva, însă, nu era același lucru. Pentru că nu își dorise la fel de tare să lucreze acolo.

- Ai încercat măcar?

- Mamă, spuse Bryce, cu vocea ascuțită.

- Bryce.

- Doamnelor, le tachină Randall, încercând să împrăștie tensiunea.

Bryce îi zâmbi recunoscătoare, însă mama ei se încruntă. Bryce oftă cu ochii la candelabrele care își revărsau ploaia de cristale deasupra mulțimii strălucitoare.

- Bine, mamă. Să te auzim.

- Ce să auziți? Întrebă Ember cu un aer inocent.

- Părerea ta despre locul meu de muncă.

Bryce strânse din dinți.

- Ani de zile m-ai bătut la cap că sunt doar o asistentă, iar acum, că fac ceva mai bun, nu-i suficient?

Nu era locul potrivit, nu când în jurul lor se afla atâta lume care le-ar fi putut auzi cu ușurință, dar se săturase.

Lui Ember nu părea să-i pese, pentru că zise:

- Nu-i vorba că nu e suficient. Este vorba despre locul în care se află acest loc de muncă.

- Arhivele Feelor operează independent de *el*.

- Da? Pentru că eu îmi amintesc că s-a lăudat că sunt practic biblioteca lui personală.

- Mamă, îi răspunse Bryce printre dinți. Galeria s-a dus. Am nevoie de un loc de muncă. Îmi cer iertare dacă nu îmi permit un job corporatist cu program de la nouă la cinci în clipa asta. Și că departamentul de artă al BOS nu angajează.

- Pur și simplu nu înțeleg de ce nu ai putut să te înțelegi cu Jesiba. Ea încă mai are depozitul acela - sunt convinsă că are nevoie de ajutor în ce-o face ea acolo.

Bryce se abținu să-și dea ochii peste cap. A doua zi după atacul asupra orașului din acea primăvară, Jesiba își golise galeria și, odată cu ea, volumele care mai rămăseseră din antica Mare Bibliotecă din Parthos. Cele mai multe dintre bunurile Jesibe erau păstrate acum într-un depozit, majoritatea sigilate în lăzi, dar Bryce nu avea nici o idee ce făcuse farmazoana cu cărțile din Parthos - unele dintre puținele relicve ale lumii oamenilor de dinaintea venirii Asterilor care mai existau. Bryce nu îndrăznise să îi pună întrebări Jesibe în privința lor. Era un adevărat miracol că Asterii nu aflaseră de existența acelor cărți de contrabandă.

- Există un număr limitat de dați în care poți cere un loc de muncă fără să pară că te milogești.

- Și, bineînțeles, o prințesă nu poate să se milogească.

Pierduse șirul tuturor dăților în care îi spusese mamei ei că nu era o prințesă. Că nu voia să fie prințesă și că - era al dracului de sigură - nici Regele Toamnei nu voia ca ea să fie una. Nu mai vorbise cu acel măgar de când venise la ea la galerie, chiar înainte de confruntarea ei cu Micah. Atunci când arătase ce putere îi curgea prin vene.

Bryce se străduia destul de tare să nu își coboare privirea spre piept, acolo unde rochia mătăsoasă de un albastru pal, cu decolteu adânc, îi etala semnul în formă de stea dintre sâni. Din ferire, spatele era acoperit și Cornul tatuat acolo nu era la vedere. Ca o cicatrice veche, steaua albă ieșea în evidență prin contrast cu pielea ei aurie, acoperită de pistrii. Nu pâlise în cele trei luni care se scurseseră de când fusese atacat orașul.

Pierduse șirul tuturor dăților în care o surprinsese pe mama ei holbându-se la steaua ei, de când ajunsese în oraș, cu o seară în urmă.

Un grup de femei superbe – nimfe ale copacilor, dacă era să se ia după parfumul lor de cedru și mușchi – trecu pe lângă ei, cu pahare de șampanie în mână, și Bryce își coborî vocea.

– Ce ai vrea să spun? Că am să mă mut în Nidaros și că am să mă prefac că sunt normală?

– Ce-i așa rău în a fi normal? Chipul frumos al mamei ei ardea luminat de un foc viu, care nu se stingea niciodată. Cred că lui Hunt i-ar plăcea să locuiască acolo.

– Hunt încă lucrează pentru Legiunea 33, mamă! i-o tăie Bryce. Este al doilea la conducere, ce dracu! Și poate că spune el de dragul tău că i-ar plăcea să locuiască în Nidaros, dar să nu-ți închipui că chiar gândește asta.

– Ce l-ai aruncat sub tramvai! spuse Randall, păstrându-și privirea concentrată asupra unui afiș din apropiere.

Până să apuce Bryce să răspundă, Ember zise:

– Să nu crezi că nu am observat că lucrurile sunt ciudate între voi doi.

Era clar că se putea baza pe mama ei să aducă în discuție două subiecte despre care nu voia să discute într-un interval de doar cinci minute.

– În ce sens?

– Sunteți împreună, dar nu împreună! i-o turnă Ember de-a dreptul. Care-i faza?

– Nu-i treaba ta.

Chiar nu era. Dar, de parcă ar fi auzit-o, telefonul începu să-i țârâie în geantă. Bryce îl smulse dinăuntru și își aruncă privirea spre ecran.

Hunt îi scrisese: *Pot doar să sper că voi avea un așa abdomen într-o bună zi.*

Bryce nu se putu abține să nu zâmbească ușor în timp ce privirea îi aluneca spre bărbatul Fee musculos, sculptat în marmură. *De fapt, eu cred că l-ai întrecut deja...*

– Nu mă ignora, Bryce Adelaide Quinlan.

Lui Bryce îi zbârnâi telefonul din nou, dar nu mai citi răspunsul lui Hunt, întorcându-se, în schimb, spre mama ei:

– Poți, te rog frumos, să o lași baltă? Și să nu aduci vorba despre asta în fața lui Hunt.

Ember își deschise gura, dar Randall zise:

– De acord. Nu vom vorbi despre locul de muncă, nici despre viața amoroasă în fața lui Hunt.

Mama ei se încruntă sceptică, însă Bryce zise:

– Mamă... potolește-te, bine? Nu am nici o problemă cu postul meu, iar relația mea cu Hunt este una asupra căreia am căzut de acord împreună. Sunt bine. Să lăsăm lucrurile așa.

Era o minciună. Oarecum.

Adevărul era că îi plăcea locul ei de muncă – mult. Aripa nedeschisă publicului din Arhivele Feelor găzduia o mulțime de artefacte antice, care fuseseră neglijate grav în ultimele secole și care acum trebuiau cercetate și catalogate, pentru a fi integrate într-o expoziție itinerantă primăvara viitoare.

Își stabilea singură programul și răspundea doar în fața șefului departamentului de cercetare, un metamorf bufniță, unul dintre puținii angajați care nu era Fee și care lucra doar de la amurg la răsărit, ceea ce însemna că se întâlneau rar. Cea mai grea parte a zilei era atunci când trebuia să intre în complexul uriaș prin clădirea centrală, unde paznicii se holbau la ea. Uneori îi făceau chiar plecăciuni. Apoi trebuia să treacă prin holul vast și acolo se aflau bibliotecarii și clienții care, de asemenea, aveau tendința să se holbeze.

Toată lumea se holba acum – și Bryce chiar ura chestia asta. Însă nu voia să discute cu mama ei despre subiect.

– Bine, cedă Ember. Știi doar că îmi fac griji.

Bryce se înmuie.

– Știu, mamă. Și știu că... Se strădui să-și găsească cuvintele potrivite. Mă ajută să știu că mă pot muta înapoi acasă dacă vreau. Acum nu este însă momentul potrivit.

– Mi se pare cinstit, interveni Randall.

Îi aruncă o privire cu subînțeles lui Ember și apoi își trecu brațul în jurul taliei ei, conducând-o spre o altă friză, care se afla în cealaltă parte a holului.

Bryce profită de ocazie ca să-și scoată telefonul și descoperi că Hunt îi trimisese două mesaje.

Vrei să-mi numeri mușchii când ne întoarcem acasă, după balet?

Stomacul i se făcu ghem și mulțumi zeilor că părinții ei erau înzestrați cu un miros uman.

Hunt adăugase: *Apropo, voi ajunge în cinci minute. Isaiah m-a reținut cu un caz nou.*

Îi trimise un emoticon cu semnul OK și apoi adăugă: *Te roooog, vino mai repede! Tocmai ce mi s-a făcut morală în privința postului meu. Și a ta.*

Hunt îi răspunse imediat și Bryce citi mesajul în timp ce își urmărea părinții care cercetau noua friză: *Ce-i cu mine?*

– Bryce! o strigă Ember, arătând spre friza dinaintea ei. Fii atentă la asta. E JJ!

Bryce își ridică ochii din telefon și zâmbi.

– Jeleu Jubileu, luptătorul fantastic!

Atârnat de unul dintre pereți se afla un pegas – deși nu era un pegas-unicorn, la fel ca jucăria din copilăria lui Bryce – care se avânta în bătălie. O siluetă înveșmântată în armură, cu trăsăturile ascunse de o cască, îl călărea cu sabia trasă din teacă. Bryce făcu o poză și i-o trimise lui Hunt.

JJ al Primelor Războaie, la datorie!

Se pregătea să răspundă întrebării puse mai înainte de Hunt, când mama ei comentă:

– Zi-i lui Hunt să nu mai flirteze și să se grăbească încoace odată!

Bryce se strâmbă la mama ei și își puse telefonul deoparte.

Se schimbaseră atât de multe lucruri de când devenise public faptul că era fiica Regelui Toamnei și că era Născută din Stele: lumea se holba, trebuia să poarte pălărie și ochelari de soare pe

stradă ca să nu fie recunoscută, lucra la Arhivele Feelor. Dar cel puțin mama ei rămăsese neschimbată.

Bryce nu se putea decide dacă era o binecuvântare sau un blestem.

Intrară în loja privată din aripa dedicată îngerilor – lojele din partea stângă a scenei, cu un rând deasupra scenei – și Bryce rânji spre cortina grea, brodată cu aur. Mai rămâneau doar zece minute până când avea să înceapă spectacolul. Până când lumea avea să vadă cât de extraordinar de talentată era Juniper.

Ember se afundă cu grație într-unul din scaunele tapitate cu catifea roșie din față, Randall luându-l pe cel de lângă ea. Mama lui Bryce nu zâmbea. Având în vedere că lojele regale ale Feelor ocupau aripa de vizavi, Bryce nu o învinovăța. Și, cum mulți dintre nobilii acoperiți de bijuterii se holbau la Bryce, era un miracol că Ember nu le arătase încă degetul mijlociu.

Randall fluieră la locurile centrale pe care le aveau, cu privirea coborâtă peste balustrada aurită.

– Frumoasă priveliște.

Aerul din lojă deveni electrizant, vibrând ușor, plin de viață. Lui Bryce i se ridică puful de păr de pe ceafă.

Din vestibul se auzi o voce de bărbat:

– Unul dintre beneficiile purtătorilor de aripi: nu vrea ni-meni să stea în spatele tău.

Bryce ajunsese să simtă prezența lui Hunt, așa cum poți simți apropierea fulgerului în miezul furtunii. Era îndeajuns să intre într-o cameră și ea știa că el era acolo, grație energiei care i se învoldura în trup. La fel ca magia, și sângele ei răspundea sângelui lui.

Se întoarse și îl descoperi pe Hunt în ușă, trăgând deja de cravata neagră pe care o avea la gât.

Ah... zéilor!

Purta un costum negru și cămașă albă, ambele croite perfect pentru trupul lui puternic și musculos, iar efectul era unul